

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E - 35

PREHLAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie marec 2015

I. senát

Nález:

spisová značka	I. ÚS 712/2014
sudca spravodajca	Milan Lalík
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	28. januára 2015
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť proti rozsudku krajského súdu, ktorým bol po odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového súdu sťažovateľ uznaný za vinného zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví a bol mu uložený peňažný trest a náhradný trest odňatia slobody. Krajský súd mal rozhodnúť na tom skutkovom základe, že sťažovateľ pri riadení nákladného motorového vozidla nevenoval náležitú pozornosť vedeniu vozidla a nesledoval situáciu v cestnej premávke, v dôsledku čoho sa motorové vozidlo dostalo na zasneženú nespevnenú krajnicu a následne došlo k jeho prevráteniu cez zvodidlá do rokliny, v príčinnej súvislosti s čím mal spolujazdec sťažovateľa utrpieť zranenia s dobou liečenia najmenej šesť mesiacov.</p> <p>Sťažovateľ svoju sťažnosť odôvodnil tým, že krajský súd rozhodnutie v predmetnej veci riadne neodôvodnil, resp. že toto rozhodnutie je v rozpore s výsledkami dokazovania vykonaného v trestnom konaní, na základe ktorých nebolo možné určiť zavinenie sťažovateľa a krajský súd tak mal pri použití zásady in dubio pro reo sťažovateľa spod obžaloby oslobodiť.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti došlo podľa sťažovateľa napadnutým rozhodnutím k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).</p>
ratio decidendi	<p>Z rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že svoje rozhodnutie založil na závere o vedomej nedbanlivosti sťažovateľa (ktorý vedel, že škodný následok môže nastať, ale aj napriek tomu sa domnieval, že škodný následok nenastane, resp. že záujem chránený Trestným zákonom nebude ohrozený) pri riadení ťažného motorového vozidla. Nedbanlivosť mala podľa výrokovej časti napadnutého rozsudku spočívať v tom, že sťažovateľ a) nesledoval situáciu v cestnej premávke a b) nevenoval náležitú pozornosť vedeniu motorového vozidla.</p> <p>a) pokiaľ ide o prvú z dvoch uvedených podmienok zavinenia sťažovateľa, z odôvodnenia rozhodnutia naopak vyplýva, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že sťažovateľ sledoval situáciu v cestnej premávke, a to „... už od momentu výjazdu na ... kopec“, pričom v tejto „... opatrnosti nepoľavil ani pri zjazde z... kopca až do momentu, keď zbadal v protismere odstavené skrížené nákladné motorové vozidlo“, avšak aj v tomto</p>

momente nebol nepozorný, pretože reagujúc na aktuálnu situáciu v cestnej premávke (dopravná nehoda v protismere, pozn.) nepokračoval bez ďalšieho v jazde, ale vozidlo „... zastavil a zisťoval situáciu v cestnej premávke, predovšetkým ohľadne zjazdnosti cesty...“, ktorá podľa vykonaného dokazovania bola posypaná, pričom v tejto súvislosti zisťoval informácie aj od na mieste prítomného príslušníka dopravnej polície, ktorého úlohou bolo z dôvodu dopravnej nehody v protismere riadiť na uvedenom úseku cesty dopravu a podľa vyjadrenia ktorého bol dotknutý úsek cesty zjazdný, dôkazom čoho mala byť aj skutočnosť, že pred sťažovateľom malo tento úsek cesty prejsť posypové vozidlo a tiež autobus.

Podľa Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) tak krajský súd nedostatočne konkretizoval, čo z preukázaných skutočností malo sťažovateľovi napovedať, resp. vyhodnotením akej z dokazovaním zistených skutočností o aktuálnom stave v cestnej premávke sťažovateľ mal alebo mohol dospieť k vedomosti o tom, že môže nastať škodný následok, ale aj napriek tomu bol nedbanlivý a pokračoval v jazde, čo malo byť podľa krajského súdu v rozpore s touto jeho vedomosťou.

V prípade uplatnenia vedomej nedbanlivosti zovšeobecňujúcim spôsobom učeným krajským súdom by bolo možné ustáliť, že každý vodič v cestnej premávke riadi motorové vozidlo vo vedomej nedbanlivosti, pretože každý vodič vie alebo by mal vedieť, že v cestnej premávke môže byť účastníkom dopravnej nehody, ale bez primeraných dôvodov sa domnieva, že sa tak nestane.

b) z odôvodnenia rozhodnutia je zrejmé, že krajský súd založil vinu sťažovateľa za vzniknutú dopravnú nehodu skôr na druhej vo výroku rozhodnutia pomenovanej podmienke, podľa ktorej sťažovateľ „... nevenoval náležitú pozornosť vedeniu jazdnej súpravy, kde v dôsledku nesprávnej techniky jazdy dostal šmyk, v dôsledku ktorého došlo k stiahnutiu jazdnej súpravy na krajnicu v smere jeho jazdy a napokon až na zvodidlá, čo mohol predvídať a v jazde pokračovať nemal...“, pričom nesprávna technika jazdy mala spočívať v tom, že „... pri prechode z posýpanej časti cesty na neposýpanú pribrzdil, vyvolal v dôsledku nábehu brzdného účinku bŕzd prívesu zablokovanie jeho kolies s následným bočným šmykom“. Súčasne však krajský súd v napadnutom rozhodnutí „... poukázal na opatrnosť...“ sťažovateľa a konštatoval, že sťažovateľ „... v čase nehody s vozidlom jazdil minimálnou rýchlosťou, teda nie rýchlosťou, ktorá by nezodpovedala stavu a povahe vozovky...“.

Z krajským súdom vykonaného dokazovania však vyplýva, že pred motorovým vozidlom riadeným sťažovateľom išlo posypové vozidlo, ktoré vykonávalo posyp, podľa výpovedí svedkov (policajta riadiaceho dopravy, zamestnancov cestnej správy vykonávajúcich posyp a pod.) bola vozovka zjazdná a sťažovateľ sa mal s vozidlom pohybovať po jej strede, ďalej podľa výpovede sťažovateľa, s ktorým sa stotožnil aj znalec, sťažovateľ nemal vozidlo pribrzdovať a mal sa s vozidlom pohybovať rýchlosťou iba 4 km/h, pričom znalec konštatoval, že „Aj mne sa zdá, že v 4km-trovej rýchlosti nemáte dôvod brzdiť, napriek tomu sa príves skrížil...“, a tiež uviedol „... ja si myslím, že tá cesta, že vodič sa rozhodol v podstate správne, pretože tá cesta bola prejazdná, ten úsek sa dal prejsť. Len urobil nejakú chybu, alebo nejaký spôsob jeho jazdy to znemožnil...“.

Zo súdneho spisu ďalej vyplýva, že znalec vykonávajúci znalecký posudok v danej veci predložil tri možné varianty dôvodov vzniku dopravnej nehody, a to (i) prvým dôvodom mala byť zlá technika jazdy sťažovateľa spočívajúca v tom, že pri obchádzaní prekážky v protismere (skrížený kamión) zvolil nesprávnu trajektóriu, v dôsledku čoho sa mal dostať na nespevnenú krajnicu cesty, (ii) alebo tým dôvodom mala byť opäť nesprávna technika jazdy sťažovateľom z dôvodu brzdenia, v dôsledku čoho malo dôjsť k zablokovaniu kolies a k následnému šmyku, a (iii) napokon tým dôvodom mohol byť aj zlý technický stav vozidla, keďže išlo o 23-ročné vozidlo aj napriek tomu, že podľa vyjadrenia znalca je životnosť takéhoto typu vozidla 7 - 8 rokov.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu nevyplýva, že by sa krajský súd vysporiadal so všetkými možnými dôvodmi vzniku dopravnej nehody, tak ako ich predložil znalec, iba bez uvedenia dôkazov, na ktorých svoje rozhodnutie založil, vo všeobecnosti uviedol, že v dôsledku toho, že sťažovateľ po tom, ako zistil situáciu v cestnej premávke po zastavení pri inej dopravnej nehode, sa opäť pohol s vozidlom a pokračoval v jazde, pri ktorej pribrzdil, došlo k dopravnej nehode. Podľa krajského súdu mal sťažovateľ ako vodič ťažného motorového vozidla s dlhoročnou praxou vyhodnotiť uvedenú situáciu tak (bez uvedenia dôvodu, na základe čoho tak mal usúdiť, pozn.), že nemal pokračovať v jazde a

	<p>„mal predvídať“, že môže dôjsť k dopravnej nehode, avšak paradoxne krajský súd súčasne do určitej miery sťažovateľa z nutnosti „predvídať“ vznik dopravnej nehody aj čiastočne zbavuje viny, keď vyzdvihuje „opatrnosť“ sťažovateľa, ktorý jazdil minimálnou rýchlosťou, «... teda nie rýchlosťou, ktorá by nezodpovedala stavu a povahe vozovky a pokiaľ aj došlo k bočnému šmyku jazdnej súpravy „nemohol predpokladať“, že zvodidlá vedľa cesty z technického hľadiska nesplnia svoj účel. Zvodidla vedľa cesty mali byť osadené tak, aby aj nákladné motorové vozidlo a nielen osobné motorové vozidlá, a to aj pri vyššej rýchlosti nárazu do nich, boli zadržané na vozovke a neprepadli do rokliny.».</p> <p>Krajský súd v odôvodnení nedal jednoznačnú dôkazmi podloženú odpoveď na to, či sťažovateľ objektívne mal alebo nemal pokračovať v jazde, a následne ak už v jazde pokračoval, krajský súd nedal opäť dôkazmi podloženú odpoveď na otázku, čo bolo dôvodom dopravnej nehody. V tejto súvislosti totižto ústavný súd podotýka, že pre záver o vine sťažovateľa nepostačuje iba konštatovanie: „Skutočnosť, že s motorovým vozidlom potom, čo zastavil a zisťoval situáciu v cestnej premávke... sa znova pohol, považoval odvolací súd za porušenie povinností na jeho strane...“, pretože v kontexte veci tak krajský súd vo vzájomnej interakcii s týmto tvrdením, ako aj v interakcii s informáciou, ako dlho trvala jazda sťažovateľa od jeho opätovného pohnutia sa zo stavu státia až po moment dopravnej nehody (sťažovateľ uvádza, že jazda trvala od opätovného pohnutia sa po nehodu iba niekoľko sekúnd, pričom zo spisu vyplýva, že to bolo cca asi 5 min., pozn.), nezvážil a nevyhodnotil ani skutočnosť, že sťažovateľ so stojacím ťažným motorovým vozidlom vo svojom jazdnom pruhu v smere svojej jazdy predstavoval prekážku v jazde pre ostatné motorové vozidlá, takže v prípade, že by bol sťažovateľ danú situáciu vyhodnotil tak, že nebude pokračovať v jazde (teda v súlade s názorom krajského súdu, pozn.), či musel motorové vozidlo premiestniť tak, aby neohrozoval a nebránil iným účastníkom cestnej premávky v jazde. Teda, či vzhľadom na dĺžku jeho opätovnej jazdy po čas nehody by aj v prípade tohto jeho rozhodnutia (preparkovať a nepokračovať v jazde, pozn.) bol alebo nebol (napr. v dôsledku techniky jeho jazdy) nastal škodný následok.</p> <p><u>Vzhľadom na uvedené ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý súdny proces zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu porušené bolo, napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.</u></p> <p>Ústavný súd priznal sťažovateľovi právo na náhradu trov konania.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>***</p>

Nálezy – prietahy v konaní:

<p>spisová značka</p>	<p>I. ÚS 490/2014</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Milan Ľalík</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – vyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>14. januára 2015</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré sa začalo v roku 2008.</p>

ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd poznamenáva, že posudzovaná vec patrí po právnej stránke k štandardnej agende všeobecných súdov a existuje k nej stabilizovaná judikatúra. Skutková zložitosť prípadu nebola preukázaná. Dĺžka konania vo veci, ktorá bola na jednom stupni (na okresnom súde 6 rokov) je z ústavného hľadiska neakceptovateľná. 2. Pri hodnotení správania sťažovateľa ako účastníka konania (žalovaného) ústavný súd zistil, že sťažovateľ nijakým spôsobom neprispel k dĺžke konania. 3. Pokiaľ ide o postup okresného súdu v predmetnom konaní, ústavný súd zistil, že tento vo veci právoplatne rozhodol po 6 rokoch od podania návrhu, pričom po zmene zákonného sudcu bol prvý úkon vo veci vykonaný po viac ako 3 rokoch od podania návrhu a z celej dĺžky konania okresný súd takmer dva roky rozhodoval o oslobodení od súdnych poplatkov. Prvé pojednávanie vo veci sa na okresnom súde uskutočnilo 9. decembra 2013, teda po viac ako piatich rokoch od podania návrhu. Vzhľadom na tieto skutočnosti došlo postupom okresného súdu k zbytočným prieťahom v konaní. <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené bolo.</u></p> <p><u>Ústavný súd priznal sťažovateľovi právo na finančné zadost'učinenie vo výške 3 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	I. ÚS 580/2014
sudca spravodajca	Peter Brňák
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	14. januára 2015
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označeného článku Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom okresného súdu v konaní o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, ktoré sa začalo v roku 2011.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Pokiaľ ide o otázku právnej a faktickej zložitosti sporu, ústavný súd konštatuje, že konanie vo veci sťažovateľa nemožno hodnotiť ako skutkovo či právne zložitú. 2. Pri hodnotení správania sťažovateľa v preskúmvanej veci ústavný súd nezistil žiadne významné okolnosti, ktoré by signalizovali podiel sťažovateľa ako jeho účastníka na predĺžení konania narušením jeho plynulosti. 3. Pokiaľ ide o postup okresného súdu, ústavný súd konštatuje, že okresný súd nekonal vo veci samej bez toho, aby mu v tom bránila závažná prekážka. Od podania návrhu (17. október 2011) síce okresný súd vyzval uznesením z 8. októbra 2012 sťažovateľa na odstránenie nedostatkov podania, ale 3. januára 2013 mu krajský súd vrátil spis postúpený na vybavenie odvolania bez meritórneho rozhodnutia z dôvodu, že odvolanie podané proti uzneseniu vydanému vyšším súdnym úradníkom mal posúdiť najprv sudca okresného súdu a tiež krajský súd 30. apríla 2013 zrušil uznesenie okresného súdu o odmietnutí návrhu zo 7. februára 2013 a vec mu 28. mája 2013 vrátil na ďalšie konanie. Až v auguste 2014 určil okresný súd termín pojednávania na 2. december 2014. S ohľadom na uvedené nemožno doterajšiu dobu konania vedeného pred okresným súdom (viac ako tri roky) bez vykonania relevantných procesných úkonov smerujúcich k rozhodnutiu vo veci samej považovať za ústavne akceptovateľnú.

	<p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy porušené bolo a prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prietáhov.</u></p> <p><u>Ústavný súd priznal sťažovateľovi právo na náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Ústavný súd nevyhovel sťažnosti v časti, v ktorej sa sťažovateľ domáhal primeraného finančného zadostučinenia, keďže v okolnostiach veci (dĺžka konania, úkony okresného súdu a jeho aktivita po podaní ústavnej sťažnosti) považoval za dostatočnú satisfakciu už vyslovenie porušenia práva sťažovateľa.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	I. ÚS 649/2014
sudca spravodajca	Peter Brňák
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	14. januára 2015
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o zaplatenie sumy 1 061,15 € s príslušenstvom z titulu neuhradeného spotrebiteľského úveru, ktoré začalo v roku 2011.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, podľa názoru ústavného súdu nejde o právne ani skutkovo zložitú vec. 2. Pri hodnotení správania sťažovateľa (žalovaného) v predmetnom konaní, ústavný súd nezistil, že by činnosť okresného súdu bola negatívne ovplyvnená správaním samotného sťažovateľa. 3. Tretím hodnotiacim kritériom bol postup okresného súdu, ktorý bol v namietanom konaní úplne nečinný viac ako tri roky. Hoci neskôr okresný súd v časti zastavil konanie 6. novembra 2014 a vo veci samej rozhodol 9. decembra 2014 aj rozsudkom, konanie dosiaľ nie je ešte právoplatne skončené a stav právnej neistoty sťažovateľa nie je odstránený. V tejto súvislosti ústavný súd nemohol akceptovať ani obranu okresného súdu, že v tejto veci nemohol konať pre iné prebiehajúce konanie, pretože namietané konanie nebolo právoplatne prerušené. <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu porušené bolo a prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prietáhov.</u></p> <p><u>Ústavný súd priznal sťažovateľovi právo na náhradu trov konania.</u></p> <p>Vzhľadom na okolnosti danej veci a predmet sporu (samotný sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že v tejto veci má ísť len o sumu „ 7,44 €“), ústavný súd dospel k názoru, že konštatovanie porušenia práva sťažovateľa, príkaz konať bez prietáhov a priznanie náhrady trov konania je pre sťažovateľa dostatočným zadostučinením.</p> <p><u>Z týchto dôvodov ústavný súd sťažovateľovi nepriznal požadované finančné zadostučinenie.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	I. ÚS 567/2014
sudca spravodajca	Milan Lalič
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	21. januára 2015
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označeného článku Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom okresného a krajského súdu v konaní o ochranu osobnosti, ktoré začalo v roku 2002.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. V súvislosti s prvým kritériom „zložitost' veci“ ústavný súd nezistil skutkovú ani právnu zložitost' predmetnej veci.</p> <p>2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľa ako účastníka konania, ústavný súd nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by prispeli k podstatnému predĺženiu konania. Ústavný súd však podotýka, že sťažovateľ musí strpieť zdržania, ku ktorým došlo v súvislosti s jeho konaním (napr. ospravedlnenie sa z neúčasti na nariadenom pojednávaní, prípadne žiadosť o prekročenie nariadeného termínu pojednávania a pod.), aj keď nie je možné pripočítať zavinene na jeho ľarchu, keďže ide o procesné úkony účastníkovi konania zákonom priznané.</p> <p>3. Tretím hodnotiacim kritériom bol postup okresného a krajského súdu v konaní. Ústavný súd zistil, že okrem obdobia nečinnosti v rozsahu 6 mesiacov, bol postup okresného súdu poznačený aj neefektívnosťou, keď napríklad okresný súd odročil pojednávanie až o viac ako 4 mesiace z dôvodu „ďalšieho dokazovania“, avšak v tomto období okresný súd žiadne dokazovanie nevykonával, a navyše na aj samotní účastníci konania vyhlásili, že návrhy na ďalšie dokazovanie nemajú. Príkladom neefektívnej činnosti okresného súdu je aj skutočnosť, že o návrhu sťažovateľa na zmenu žaloby okresný súd rozhodol až po viac ako 2 rokoch a 9 mesiacoch. Pokiaľ ide o postup krajského súdu v odvolacom konaní, zo súdneho spisu vyplýva, že krajský súd vo veci rozhodol až po viac ako 2 rokoch a 9 mesiacoch. Taká dĺžka je podľa ústavného súdu pre odvolacie konanie, ktorého ťažiskom nie je dokazovanie a prvotné ustáľovanie skutkového stavu ústavne neudržateľná a neospravedlňiteľná ani nadmerným zaťažením zákonného sudcu.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného a krajského súdu porušené bolo a prikázal krajskému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných priet'ahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd priznal sťažovateľovi právo na finančné zadosťučinenie vo výške 3 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	***

spisová značka	I. ÚS 726/2014
sudca spravodajca	Marianna Mochnáčová
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	11. februára 2015
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namietala porušenie práv vyplývajúcich z označeného článku Ústavy

	Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom okresného súdu v konaní o zaplatenie sumy 8 945,90 €, ktoré začalo v roku 2012.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Predmetom posudzovaného konania je žaloba o plnenie z titulu omeškania so splnením peňažného záväzku, pričom ústavný súd nezistil žiadne skutočnosti svedčiace o skutkovej alebo právnej zložitosti veci.</p> <p>2. Pri hodnotení správania sťažovateľky ako účastníčky konania ústavný súd nezistil nedostatky, v dôsledku ktorých by mohlo dôjsť k výraznému predĺženiu konania.</p> <p>3. Ďalším kritériom bol postup okresného súdu v predmetnej veci, pričom ústavný súd zistil, že tento bol poznačený dvomi výraznými obdobiami nečinnosti okresného súdu spolu v rozsahu takmer 19 mesiacov, počas ktorých okresný súd nevykonal v predmetnej veci žiaden procesný úkon smerujúci k právoplatnému skončeniu predmetného konania. Ústavný súd konštatoval, že konanie trvá viac ako tri roky a v dôsledku nečinnosti okresného súdu nemožno túto dobu považovať za ústavne akceptovateľnú.</p> <p><u>Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu porušené bolo a prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd priznal sťažovateľke právo na náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Ústavný súd nevyhovел sťažnosti v časti požadovaného finančného zadosťučinenia, keďže zohľadňujúc okolnosti prípadu, predmet uvedeného konania, t. j. čo je pre účastníka konania v stávke - „at stake“, štádiom, v ktorom sa konanie nachádza (ide o štádium pred vyhlásením rozhodnutia) považoval ústavný súd samotné deklarovanie porušenia označených práv v danom prípade za dostatočné.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESRP a iných súdov	***

spisová značka	I. ÚS 688/2014
sudca spravodajca	Milan Ľalík
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	4. marca 2015
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 12 Ústavy Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namietala porušenie práv vyplývajúcich z označených článku Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd zbytočnými prieťahmi v postupe okresného súdu v konaní o úpravu práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu, ktoré začalo v roku 2008.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že ide o vec, ktorá patrí k štandardnej agende všeobecných súdov a ktorá nie je zložitá, takže ju súd mal skončiť do niekoľkých mesiacov, najmä keď prosté plynutie času v trvaní niekoľkých rokov môže viesť k nenapraviteľným dôsledkom vo vzťahu medzi rodičmi a deťmi.</p> <p>2. Pri hodnotení správania sťažovateľky ústavný súd nezistil žiadne okolnosti, ktorými by mohla prispieť k vzniku prieťahov v posudzovanom konaní.</p> <p>3. Napokon ústavný súd hodnotil samotný postup okresného súdu a vzhľadom na celkovú dĺžku posudzovaného konania v trvaní skoro siedmich rokov a zjavne</p>

	<p>neefektívnu činnosť okresného súdu ústavný súd hodnotí celé konanie ako neefektívne a nesprávne bez vyhodnocovania jednotlivých čiastkových úkonov okresného súdu. <u>Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu porušené bolo a prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prietáhov.</u></p> <p><u>Ústavný súd priznal sťažovateľke právo na finančné zadost'učinenie vo výške 5 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Vo zvyšnej časti ústavný súd sťažnosti nevyhovел pre neexistenciu príčinnej súvislosti medzi prietáhmi v konaní a čl. 12 a čl. 47 ods. 3 ústavy.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	I. ÚS 729/2014
sudca spravodajca	Marianna Mochnáčová
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	4. marca 2015
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označeného článku Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom okresného súdu v konaní o zaplatenie ceny diela (stavebných prác), ktoré začalo v roku 2005.</p>
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že predmet konania môže v danej veci predstavovať určitý stupeň zložitosti súvisiaci s preukázaním vykonaných stavebných prác a stanovením ich celkovej ceny. Znalecké dokazovanie a ani ohliadka na mieste samom však dosiaľ neboli okresným súdom nariadené, a preto doterajší neobyčajne zdĺhavý priebeh napadnutého konania ústavný súd nemôže pripísať na vrub zložitosti prerokovávanej veci. 2. Pri hodnotení správania sťažovateľa ústavný súd dospel k záveru, že postup sťažovateľa nezapríčinil žiadne prietahy a ani spomalenie postupu okresného súdu. 3. Napokon ústavný súd hodnotil samotný postup okresného súdu, pričom identifikoval dve obdobia neodôvodnenej nečinnosti okresného súdu spolu v rozsahu viac ako štyroch rokov a dvoch mesiacov. Činnosť okresného súdu bola tiež neefektívna a nesústreďená, keď okresný súd až po ôsmich mesiacoch od podania návrhu vyzval sťažovateľa na spresnenie a doplnenie návrhu, hoci sťažovateľ požadované listinné dôkazy predložil už pri podaní žaloby. Okrem toho krajský súd po odvolaní sťažovateľa zrušil rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a v odôvodnení svojho rozhodnutia okresnému súdu vytkol, že návrh sťažovateľa zamietol napriek tomu, že konštatoval danosť ním uplatňovaného nároku. V ďalšom konaní uložil okresnému súdu nariadiť znalecké dokazovanie. <p><u>Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu porušené bolo a prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prietáhov.</u></p> <p><u>Ústavný súd priznal sťažovateľovi právo na finančné zadost'učinenie vo výške 2 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

Spracoval: JUDr. Igor Mihalik

Upozornenie:

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.